

Er forskere tilfredse med sin arbeidssituasjon og lønn?

Høsten 2006 ble det gjennomført lokale lønnsforhandlingene i staten med en pott til fordeling på 1,75 prosent av lønnsmassen. Lokale forhandlinger i staten har innbefattet universitetene, forskningsinstitutter og høyskoler, dvs. de institusjonene hvor hoveddelen av Psykologforeningens forskermedlemmer er ansatt. Resultatene er tålelige, forholdene tatt i betraktning. Norsk Psykologforening mangler tillitsvalgte ved alle de fire store universitetene. Ved et par av universitetene var det hovedtillitsvalgte fra enten helseforetak eller kommune som forhandlet, andre steder var det Psykologforeningen sentralt eller andre akademikerorganisasjoner lokalt som gjorde jobben. Uten tillitsvalgte er det nærmest umulig å drive lokal lønnspolitikk ved universiteter. Det kan virke som lønn ikke er et tema som opptar våre medlemmer i vitenskapelige stillinger, noe som gjenspeilet seg i det lave antall individuelle lønnskrav som kom inn til foreningen, etter forespørsel fra sekretariatet.

Hva kan en lokal tillitsvalgt gjøre som Psykologforeningen sentralt ikke kan ta seg av? En lokal tillitsvalgt vil ha løpende kontakt med institusjonens ledelse, og ha mulighet til å påvirke psykologiforskernes arbeidssituasjon. Lokale lønns- og arbeidsvilkår er noe som utformes over tid, og det er kontakten med arbeidsgiveren i hverdagen som kan bidra til å snu utviklingen i vår retning. Vi vet for eksempel at forskningstiden ved enkelte høyskoler har blitt skåret ned til et minimum i den hensikt å øke undervisningskapasiteten. I slike tilfeller vil tillitsvalgte kunne ha mulighet til å påvirke situasjonen til fordel for medlemmene sine. Påvirkningsmuligheter finnes naturligvis også i lokale lønnsforhandlinger, hvor kjennskap til det enkelte medlem kan være av stor betydning.

Er interessen for egne arbeidsforhold og egen lønn faktisk så laber blant forskere? Etter at Psykologforeningen sentralt i fjor hadde møter og kontakt med flere institusjoner mener vi å ha registrert en generell misnøye med lønnsforholdene. Dette gjelder særlig de med dobbeltkompetanse og stipendiater, men også andre. Andre steder vet vi som nevnt at arbeidsforhold har blitt endret til det verre. For at vi skal kunne gjøre noe med slike situasjoner, er vi avhengige av lokale tillitsvalgte som er villige til å ofre noe av sin tid på å kjempe for bedre vilkår for våre psykologiforskere.

Vi vet at lokalt engasjement fører til bedre resultater, enn når Psykologforeningen sentralt stepper inn. Det lokale oppgjøret ved universitetene ble i år drevet fra Psykologforeningen sentralt, som sørget for å stille atskillig flere og ofte høyere krav enn det medlemmene hadde sendt inn. Resultatene isolert sett var relativt gode. Det er imidlertid mye å ta igjen – og lokalt engasjement kunne enda raskere ført oss på den riktige vei.

Henrik Daae Zachrisson